

DEO OPTIMO MAX.
UNI ET TRINO,
VIRGINI DEI-PARÆ, ET S. LUCÆ,
Orthodoxorum Medicorum Patrono.

QUÆSTIO MEDICO-CHIRURGICA,
QUODLIBETARIIS DISPUTATIONIBUS,
*manè discutienda, in Scholis Medicorum, die Jovis nono
mensis Martii, anno M. DCC. LII.*

M. JOANNE BESSE, Dotariæ Hispaniarum Reginæ,
dum viveret, Medico primario, Doctore Medico, Præside.

Utrum Aneurysmati cruralis arteriæ Ligatura?

I.

ORPORIS humani aded delicata sunt organa, ut illud
scrutanti minimè mirum videatur quot & quantis obno-
xium sit malis; si quæ verò sint periculosa, illa sanè quæ majora
attingunt vasa, sive eorum continuitatem solvendo, sive eorum
vim ac resistentiam infringendo; exinde enim lethales oriun-
tur vel saltem imminet hemorrhagiæ, quæ si non sistantur
vel non præcaveantur, mortem inferunt citissimam. Hisce detorquendis malis
animo indefesso allaborant Medici, sed frustraneus nonnunquam eorum la-

A

bor est; si enim vas in ventre quovis sit positum, ægrotantis plerumque reclamata res est; si verò idem sit in artubus, tunc curatio plùs minùse operosa, prout illud est venosum vel arteriosum; facilius si venosum, difficilius verò si sit arteriosum. His autem in affectibus frustra aliis adhibitis remediis, ligaturam pronuntiavit veneranda antiquitas, cujus vestigia insistentes Neoterici illam pariter imperarunt, sed præsertim in artubus superioribus ac infra arteriæ bifurcationem; eam enim admodum rarò prosperè succedere existimabant, si supra divisionem arteriæ brachialis esset instituta; nullum enim aliud suspicabantur (a) auxilium, nisi fortunà adesset duplex axillaris vel brachialis arteriæ ramus, quorum unus alteri supplere posset (b). Doctior verò venit anatomia & partium perspicatio inspectio, quæ nos docuit illam tentari posse supra ipsam bifurcationem, nobis enim manifestè detexit, arteriæ ramificationes superiores, propaginesque inferiores anatomose jungi, sicque partium commercium ligaturâ interceptum restaurari posse. Quod in artubus inferioribus veterum vestigia haud secus, ac in superioribus mens est probare, ligaturamque exindè his in partibus, firmiter tentandam esse. Quod intuenti manifestum apparebit cum demonstrabitur ad liquorum circuitum refarciendum, eandem & frequentiores adeste in crure ac in brachio anastomoses, quæ eundem circulum arteriæ cruralis ligaturâ interceptum redintegrare valent.

I I.

ARTERIARUM tumores sive pendeant ab imminutâ earum vi & resistentiâ, sive ab earum solutione, uno & eodem nomine, Aneurysmata nuncupantur. Plurimis tamen non arrisit illa denominatio, exindè quod Aneurysmata fieri nisi per dilatationem denegarent, ut Fernelius (b), & Doringius (c), sive ut Sennertus (d), & Diemberbroeckius (e), ex eo quod arteriarum vulnera inter hemorrhagias vel ecchymoses erant annumeranda. Neoterici tamen veterum vestigia prementes (f), quibus sanè jus fuit nomen rebus imponere, illam admiserunt denominationem; hinc Aneurysma egregiè definitur morbus arteriarum, sive à dilatatione, sive à rupturâ; undè duplex est Aneurysmatum genus, legitimum scilicet quod à dilatatione; spurium verò, quod à disrptione tunicarum arteriarum producuntur. Utrumque in suas distribuit species, quarum una quæque suis dignoscitur signis. 1°. Quidem legitimum fit vel integris arteriarum membranis, vel partim disrptis; illud rariùs, hoc verò frequentius in spurium vertitur; in spurio Aneurysmate sanguis vel foràs profilit, vel intra partes vicinas effunditur & tunc ecchymosis nascitur, vel circumscripta, vel lata, infra cutem vel intra musculos diffusa. Hisce symptomatibus dignoscere fas est hujusce morbi species. In legitimo Aneurysmate tumor adest pulsatilis, cuti color, citrà dolorem, ad tactum mollis, spongiosam laxitatem præ se ferens & digitis prementibus facillè cedens, evanescens dum comprimitur, subitò reverfus sublatâ compressione; (g) hisce potissimum signis à cæteris tumoribus distinguitur Aneurysma legitimum, adsunt verò & alia peculiaria signa, quibus legitimi Aneurysmatis etiam dignosci possit species, in illo enim quod à disrptis partim membranæ oritur, comprimendo, quidam exauditur strepitus ex regressu sanguinis in capacitatem vas, qui quidem non percipitur in eo quod fit ex tunicarum dilatatione, in hac autem specie dum comprimitur, reverà cedit tumor, sed inferiorem vel lateralem vel posticam partem segmenti arteriæ affecti, oc-

(a) Vide Ob-
serv. Bidlot, re-
fecta à Volsio
in observ. 19.
pag. 66.

Vide acta na-
turæ curios.
tom. 7. obser-
vat. 34.

(b) Voyez les
réflexions sur
l'aneurysme
par M. Almon-
ro, observat.
de Medecine
de la société
d'Edinbourg
pag. 349.

(a) Lib. de
affect. extern.
Corp. cap. 3.

(b) In libello
de Aneurysm.

(c) Contra
Saporitam.

(d) Contra
Regium.

(e) Galenus,
lib. de tumor.
præternat. cap.
21.

Joan. Bap.
Sylvaticus in
libello de A-
neurysm.

Antonius Sa-
pota lib. 1.
de tumor. cap.
43.

Ætius Tetra-
bibl. 4. ferni.
2. cap. 22.

(f) Ætius
ibid.

dupaturus. Facili de negotio spurium dignoscitur Aneurysma, dum sanguis foràs erumpit, tum ex illius subsultu & rutilante colore, tum ex eo quod vase infra aperturam vividè compresso, non coerceatur purpureus latex, hæc autem ratio patet attendenti. Verùm si sanguis non exiliat & intra partes vicinas disfundatur, exurgit tumor qui legitimum æmulatur Aneurysma, si ecchymosis circumscribatur. In hoc enim casu coercetur sanguis, vel à cicutrice textus cellularis exterioris arteriæ, vel à grumo sanguinis, qui non tantùm ecchymosis præpedit expansionem, sed etiam extenditur, in parteque interiori excavatus, veluti membrana, saccum Aneurysmalem efformat; dignoscitur verò ex eo quod subito attollatur, nec mollietatem afficiet eandem atque legitimum Aneurysma (a), neque compressum, ex toto evanescat; sanguinis enim grumosa pars, in vasorum cavitatem regredi nequit; si verò sanguis intrà membri partes divagetur vel exterior vel interior est ecchymosis, & tunc facilius difficiliusve dignoscitur Aneurysma, ex obscurâ plùs minusve pulsatione. Sæpè enim coagulato sanguine, ægrè admodum à peritissimis dignoscitur; interdum cessat pulsatio, quia sanguis concretus pulsationi reluctatur arteriam comprimendo & angustando. Hæc autem Aneurysmatum species plurimis causis debent natales, quarum, præmissâ arteriarum fabricâ, luculentior evadet intelligentia. (b) Jamjam à nobis est evictum arteriarum tunicas, nihil aliud esse præter plurima textus cellularis folia, sibi invicem adunata & plus minusve compacta, pro ratione majoris minorisve compressionis; verùm ille textus cellularis nervosis perreptatur fibris, quæ integumentis spoliatur, sub papillarum formâ in parte vasorum interiori prominentes, sensibilitatem ipsis conciliant, quæ quidem liquorum indole excitata, vasorum reactionem suscitare valet. Verùm enimverò, quæcumque vasorum resistentiam imminuere valent, inter legitimi Aneurysmatis causas sunt annumeranda; cùm autem vasorum reactio potissimum pendeat ab excitatis sensibilibus vasorum partibus, hinc patet quòd legitimo Aneurysmati, anasam præbeant, quæcumque vasorum sensibilitatem imminuunt vel tollunt; hinc toties sobolescent Aneurysmata à tunicarum dilatatione, quoties vel languidiùs nervorum distributiones spiritus animales traducunt vel minimè; tunc enim textus cellularis vis elastica, impar erit ad resiliendum contra sanguinis impetum vi validâ in arteriarum parietes impingentis; hinc sensim & sine sensu vas expansionem patietur, undè saccus Aneurysmalis. Pari de ratione, imminutâ scilicet tunicarum arteriæ resistentiâ, exurget Aneurysmalis tumor, si nonnulla tunicarum folia, sive intùs sive extùs divellantur contusione, sectione, validissimo nisu, vel exedantur acri corrosdente, vel suppuratione, sive illæ posteriores causæ intrâ tunicas arteriæ agant, ut sæpè fit, sive ex viciniâ in arterias devehantur succi pravi; nullam enim erodendi vim ex se produnt succi corrosdentes, quamdiù aliis corporis humoribus permixti in circulum aguntur, enumeratis hisce causis, subnectere non est incongruum infiram tunicarum laxitatem ac debilitatem, quæ solo sapitatis effectù, illas extendi patiuntur. Spuria verò producuntur Aneurysmata, quando ex integro solvuntur arteriarum tunicæ; hinc instrumenta quæ divellunt cujuscumque sint generis, succi corrosdentes, perpetuus & validior liquorum impetus in arterias ex imminutâ resistentiâ debilitatas, spurium Aneurysma procreare valent. Porro enuntiatis naturâ, speciebus, signis & causis Aneurysmatis, ad eorum curam progrediendum est.

(g) Aneurysma
ibid.

(h) V. Theison,
An à vasorum
irritabilitate
causâ aut
imminutâ om-
nis morbus?

ANEURYSMATIBUS medendi plurimæ fuerunt excogitata methodi; varix pro vario Aneurysmatis genere, in legitimis compressio, emplastra adstringentia, remedia interna in usum vocata fuerunt à Medicis, sed vario cum successu, prout ritè adhibita; compressio enim & adstringentia satis prosperè successerunt in Aneurysmatibus legitimis, ex partim disruptis arteriæ membranis; institutà enim compressione non solum in parte affectà, sed etiam in arteriæ trajectu, vulneris ora cicatrice fuerunt obducta, ut passim legitur apud Authores (a). Sed frustra hæc adhibita fuit methodus in Aneurysmatibus à dilatatione membranarum, in hac enim specie, nulla inde percipitur utilitas, nisi quodd tumoris producat recrudescentia in parte compressioni oppositâ. In his verò felicius aliquandò medicamenta exhibuerunt interna, ut videre est apud Fabricium Hildanum (b), & Lancisi (c), qui ex appropriatis sive ad vitium pforicum sive ad siphylidem, Aneurysmata ex his causis sanaverunt. His verò frustra tentatis ligaturam jusserunt. Spuria autem Aneurysmata igne, spiritibus acidis, stypticis, adstringentibus, compressione, ligaturæque debellarunt. Ignis, spiritus acidi, ut noxii jamjam obolerunt; compressioni, adstringentibus, ligaturæque tantum nunc indulgent recentiores tutiori tanquam methodo. Sic solâ adhibita compressione, sive nulla fuerit sanguinis suffusio, sive fuerit, sed circumscripta, plurima sanata sunt Aneurysmata. Compressio enim, ritè & tempore debito instituta, vel vulneris arteriæ consolidationem produxit, vel sanguinis effusi fluidiorem partem exprimendo & in vas repellendo, adeò validè grumi partem fibrosam vulneris labiis applicuit & agglutinavit, ut adhærentis exinde contractis, vulnus obturaverit: si verò latè suffundatur sanguis, non sufficit compressio; tunc enim si recens sit ecchymosis tactui cedens, non magna, nec nigricans, tunc torculari compressâ arteriâ, aperitur tumor, evacuat sanguis collectus, arteriæque exploratur vulnus; si speranda sit cicatrix, vel solis adstringentibus cum validâ applicatione arteria ad consolidationem adducitur, vel (d) globulum magnitudine pisi ex vitriolo ad albedinem calcinato, quem probe gossypio involvunt, arteriæ foramini imponunt, cavumque adstringentibus adimplent, oraque fasciâ aptâ retinent, exinde nonnihil roduntur arteriæ labia, inflammantur, constringuntur & agglutinantur. Si verò magna sit arteriæ scissura, si sit transversa, si à materiâ corrodente undique fracta fuerit & dissoluta arteria, tunc instituenda est ligatura, nisi imminet gangræna in partibus inferioribus; tunc enip solum supereffet remedium, amputatio nempe. De his omnibus, satis unanimiter inter se consentiunt authores, audacterque frustra adhibitis aliis remediis, in artubus superioribus ligaturam pronuntiant. Ex observatis enim Anatomicis, nunc apprimè in propatulo est arteriæ communicationem ligaturâ interceptam posse restaurari, tum à propagininibus arteriæ brachialis anastomose junctis, cum ramis recurrentibus arteriæ cubitalis & arteriæ radiæ, tum à propagininibus & ramificationibus arteriæ scapularis externæ, quæ plurimis communicationibus & anastomosibus copulatur cum ramo recurrente radiæ, sub longo supinator, atque inter brachiei interni, radieque externi intercapedinem; in membris verò inferioribus, sive vasorum ramificationes ignorent, sive illas insufficientes crediderint ad arteriæ communicationem restaurandam, rariùs hanc operationem

(a) Tulpus observ. 56. Riverius observ. 14.

(b) Observ. 67.

(c) De motu cord. & Aneurysm. pag. 261.

(d) Extremus in Chirurgia Medica tit. de Aneurysm. pag. 565.

jacent, & plerumque ad amputationem subitò deveniunt, vel ægrum tristi committunt sorti, quod pessimè sanè. Ligaturâ enim ritè institutâ, his in partibus æquè succedet ac in membris superioribus; eadem enim in his repetitur media, quæ interruptam arteriæ communicationem restaurare valent; vasorum enim ramificationes & anastomoses occurrunt & eædem & frequentiores, ac in brachio, ut sequenti demonstratur expositione.

I V.

NATURAM, in vasorum distributione, non tantùm naturali hominis & incolumi, sed & morbosæ conditioni, divinâ quidem ratione consuluisse fatendum est; illa enim ita distribuit ut si unus ramus compressionem, obstructionem & amputationem fortè passus fuerit, vicinus ei illicò succurreret, quod præ cæteris invictè probat iliacarum distributio, ut manifestum erit solâ expositione, harumque artierarum distributionis, ex ipsâ cadaveris inspectione desumptâ.

Arteria magna ubi primùm prope vertebrae lumbares in abdomen appulit, in partem posticam quinque vel sex ramorum emittit paria, quorum superius ad diaphragma, tria aut quatuor sequentia ad transversum & obliquum internum deferuntur, inferius verò ad os ileum circa partem superiorem labii interni illius ossis rependò protenditur, ibique anastomose cum iliaca coronariâ conjungitur: immediatè subjacent arteriæ sacræ, quæ aliquandò ex parte aortæ posticâ pronascuntur, non nunquam mediante unico trunco ex puncto medio bifurcationis aortæ sobolescunt. Hæ arteriæ per foramina ossis sacri ad spinam divergunt. Magna verò arteria, his suppeditis ramis nunc superius nunc inferius in duos dividitur truncos, quorum unus ad dexteram, alter verò ad sinistram progreditur, iliacæ nuncupantur arteriæ, obliquè descendunt versùs partem anticam & infernam ossis ilei, suppeditant autem sacras laterales, quarum nonnullæ per foramina ossis sacri posticâ transgressæ, vicinis distribuuntur musculis, quædam verò ad musculum iliacum extenduntur, ibique cum iliaca minori junguntur. Iliacæ autem arteriæ exacto circiter trium pollicum spatio, in duos dividuntur ramos, quorum unus anticus & externus, dicitur arteria iliaca externa, alter verò internus & posticus, iliaca interna seu arteria audit hypogastrica. Arteria verò hypogastrica profundior pelvis partem percurrit & incurvata tandem in arteriam abit ombilicalem, cujus in adulto maxima pars cedit in ligamentum, pars tantùm ejusdem inferna cavitatem servat, plurimos vicinis partibus emittit ramos, quandoque pudendam emittit internam, quæ cum pudendâ minori externâ live ramo arteriæ cruralis communicat. Ex curvaturâ hypogastricæ quinque oriuntur præcipui rami, parva nimirum iliaca, glutea, sciatica, pudenda communis, obturatricis. Iliaca verò parva in duas subdividitur divaricationes quæ ad canalem ossis sacri, musculum iliacum, substantiam ipsammet ossis ilei distribuuntur, ibique cum sacris lateralibus copulatur. Glutea verò dispergitur ossi sacro, musculo pyriformi, vesicæ, & hæmorrhoidalem internam peculiarem producit, aliunde radiatim distribuitur majori & medio musculorum gluteorum, ibi verò conjungitur cum ramo arteriæ cruralis externo pariter ac cum propagagibus arteriæ sciaticæ, ramum etiam emittit qui nervum sciaticum per fat longum comitatur intervallum. Sciatica verò pyriformem, quadrigemellos, vicinosque musculos exspatiatur & ibi communicat cum plurimis ramificationibus rami interni arteriæ cruralis, deferitur femoris articulo & per hanc distributionem cum obturatricis connectitur, ascendendo postea gluteis notabilem dat ramum qui copulatur cum ramis arteriæ gluteæ & ramo externo crurali. Pudenda verò communis in duos præcipuos distri-

buitur ramos quorum prior inter duo ligamenta sacro-ischiatrica progreditur, ubi verò accedit propè corpus cavernosum ad anum distribuitur, suppeditat hæmorrhoidalem externam quæ à parte posticâ ad anticam procedens suprà col-
lum ossis femoris transiit & communicat cum ramo externo arteriæ cruralis fa-
ris conspicuo; secundus verò ramus, vulgò pudenda externa, ad vesiculas se-
minales, vesicæ collum, prostates, partesque recti vicinas propagatur, deindè
infrâ symphylium ossium pubis extenditur & corpora perrepat cavernosa, uno-
que ramo conjungitur cum minori pudendâ externâ, quæ ex crurali nascitur
arteriâ. Obturatrix facit iter ad inguina & glandulas, pectineum & tricipitem,
& anastomose jungitur cum ramo medio arteriæ cruralis, ramo inferiori epi-
gastricæ, deindè connectitur cum ramo sciaticæ qui ad articulationem femo-
ris exporrigitur. Iliaca autem externa obliquè progreditur suprà musculum
iliacum usque ad ligamentum Poupartii, tunc verò paulo ante suum ex ab-
domine exitum duos emittit ramos quorum unus internus, alius verò exter-
nus. Internus arteriæ epigastricæ nomen audit, quæ ascendendo juxtâ faciem
posticam musculi dextri, conjungitur anastomose cum mammariâ internâ & in-
ferioribus intercostalibus. Arteria epigastrica duos suppeditat ramos quorum
unus nunc in pelvi communicat cum obturatricè, nunc per foramen ovatum
ducitur, pergit ad tricipitem & ibi confociatur cum ramo arteriæ cruralis & ob-
turatricè. Secundus vero ramus epigastricæ, anastomose jungitur cum arteriâ
spermaticâ. Iliacæ autem externæ ramus externus ad internum ossis ilei labium
progreditur & ibi in duas dispergitur propagines, quarum una ad transver-
sum & obliquum distributa, communicat cum lumbaribus quæ ad hos deve-
huntur mulculos; altera verò propago quæ dicitur iliaca coronaria in margine
superiori & interiori ossis ilei jungitur cum lumbari inferiori. Iliaca autem
externa ex abdomine egressa arteriæ cruralis nomine insignitur, statim verò
tres emittit ramos quorum prior arteria pupenda minor externa connubium
init cum pupendâ internâ & pupendâ externâ, secundus ad pectineum distri-
buitur, tertius ad sartorium terminatur; paulò post descendendo suprà caput
femoris, arteria cruralis tres suppeditat truncos, unum externum, secundum me-
dium, tertium verò internum; externus autem truncus superne distribuitur
crurali, vasto externo, gracili anteriori, fasciæ latæ & gluteis, subter gluteis
communicat cum arteriâ sciaticâ & arteriâ gluteâ, ramis conspicuis; ille trun-
cus ramum emittit versùs apicem majoris trochanteri qui anastomose copu-
latur cum sciaticâ & primo ramo pudendæ communis; ramus medius tricipi-
tem perrepat & ibi cum obturatricè jungitur, distribuitur pariter majori gluteo,
femì nervoso, femì membranoso, tricipiti & tegumentis; ramus verò ter-
tius seu internus quadrigemellis, pyriformi protenditur & ibi cum sciaticâ anas-
tomose multiplici copulatur, deindè secundum cruris longitudinem dirigitur
versus condylum internum, ibique anastomosibus plurimis copulatur cum ramis
recurrentibus popliteæ & tibialium, descendendo circumcirca propagines emittit
quæ sæpe crassæ ramificationes osculantur, hæc autem propago quandoque
adeò est crassa ut in amputationibus solâ ligaturâ perstringi possit, ille autem
ramus musculis femoris posticis consulit, emissâ propagine quæ ad articulum
femoris incedit. Cruralis, emissis hisce ramis, inter sartorium, vastum internum
& tricipitem pergit iter, & circum circa ramos perfundit, qui adeò multiplici
conjunguntur anastomose cum propaginibus muscularium, hyppogastricarum,
& ramis recurrentibus popliteæ & tibialium ut retis in modum hinc & inde ex-
currunt. Inter has ce ramificationes duæ præcipuè deprehenduntur insignes

circa partem mediam cruralis quarum una superior & interna, altera verò inferior & externa, superior verò & interna quæ ad condylum internum progreditur, in duas finditur propagines, quæ anastomose copulantur cum duobus ramis inferioribus recurrentibus, qui nunc unico trunco ex arteriâ tibiali anticâ suboriuntur, nunc duplici ramo sobolescunt, quorum unus major ex tibiali anteriori, alter verò ex popliteâ nascitur; inferior verò & externa propago cruralis ad condylum externum divagatur & paulò superius communicat cum ramo recurrente qui modò ex peroneâ, modò ex tibiali posticâ sobolescit. Præterea cruralis paulò suprà condylum internum retrorsum ducitur & abit in popliteam, quæ multis ramis recurrentibus communicat cum ramis inferiorioribus arteriæ cruralis; in duas deindè divaricatur distributiones, quarum una tibialis anterior, altera verò tibialis posterior, quæ peroneam posticam emittit. Ex his autem truncis satis constanter emergunt propagines recurrentes superius descriptæ, quæ anastomose copulantur cum ramis maximè conspicuis arteriæ cruralis.

V.

ADUMBRATA autem variâ & multiplici vasorum cruralium divaricatione & anastomose, quantâ fiduciâ Chirurgus ligaturam in anevrismate crurali suscipere debeat, liquidò patet. Per totum enim arteriæ cruralis tractum usque ad iliacam externam, adeò numerosæ sunt illius copulationes cum vasis vicinis & ipsismet ramificationibus, ut illorum beneficio faciliè restaurari posse videatur sanguinis circulus, ligaturâ trunci interceptus, in quâcumque quidem parte vasis instituatur operatio. Etiam si enim liganda foret iliacâ externa, minimè tamen de salute ægri desperandum foret; præter enim mammariam internam, intercostales inferiores, lumbares musculares, lumbarem inferiorem, spermaticam, obturatricem quæ cum iliacæ coronariæ & epigastricæ propaginibus ineunt connubium, mediatum vel immediatum omnium hypogastricarum cum crurali commercium, præstantissimum ad sanguinis propagationem suppeditaret subsidium. Pudendæ enim externa & interna quæ consociantur cum pudendâ minori externâ, ramus arteriæ cruralis, glutea, sciatica, præcipuus ramus pudendæ communis cum crurali externo trunco communicantes, obturatrix cum medio ramo, sciatica cum ramo interno ejusdem cruralis anastomose junctæ, satis essent superque ut sufficientem sanguinis copiam refunderent in arteriam cruralem, ad vitam partium inferiorum fovendam. Quoad verò communicationem partium inferiorum arteriæ cruralis restaurandam cum portionibus superioribus, si ligaturâ fuisset intercepta, numerosissimæ dantur anastomoses arteriæ cruralis descendentis cum propaginibus muscularium, hypogastricarum & ramorum recurrentium, sive ex popliteâ, sive ex tibialibus & peroneâ. Sed quid adhuc immoremur! Omnia ligaturam suadent; ritè enim instituta, qualicumque vacat periculo, exporriguntur vasa quæ ab illâ interceptam communicationem restaurare valent, alioquin illa vasa sufficere conelamat experientia; felicissimo enim cum successu hanc operationem posse celebrari docet Saviardi (a) observatio, docet pariter institutum à me nuperrimè in quadrupede experimentum, ligaturam enim injeci suprà divisionem arteriæ cruralis in cane, & intra dies octo erus sensum & motum adeò recuperavit, ut nullum exindè incommodum percipisse mihi visum fuerit; nihil igitur conclusionem remoratur, nisi ut caute las ad successum operationis firmandum stabiliamus; præmissis igitur generalioribus remediis, sollicitè compressionem in parte affectâ commendamus;

(a) Nouveau
Recueil d'Ob-
servations Chi-
rurgicales. Ob-
serv. 63.

modò nullum sit in morâ periculum; etiam si enim morbum profligare non valeat; exindè tamen ligaturâ confectâ, plurimum exurgit commodum, compressâ enim arteriâ principali, sanguis ad vasa collateralia uberius devehitur; hinc ampliatur & extenduntur, sicque aptiora evadunt ut trunci dicissî vices suppleant; dein admotis, ad tempus debitum, indicatis remediis ad coerendum tumorem, authores sumus, si nequaquam cesserint, ut absque uberiori morâ ad operandum sese accingat Chirurgus; timendum enim foret ne tumor, dum ampliatur, nimium occuparet intervallum, & intra ligaturam superiorem & inferiorem nimia interciperetur ramorum copia, quorum conservatio adeò interest ad operationis successum: eâdem ratione, in arteriâ detegendâ præ cæteris invigilet operator ne sit major, quàm par est, partium vicinarum resectio; caveat pariter ne nervus & vena cum arteriâ colligantur, multa enim indè nascerentur incommoda quæ inausum redderent operationis exitum; ligatâ verò arteriâ applicandus est apparatus, ita tamen ut ligata arteria validam patiatur compressionem, minimam verò partes circumjacentes, infelicitèr enim cederet operatio ex illâ solâ omissione; sanguis enim in illam compressionem frustra innitens, collateralia vasa validè compressa pervadere nequaquam posset, & ad partes appellere non ei concederetur: detineatur præterea membrum in spirituosissimis liquoribus quasi sepultum; hæc enim remedia vasorum vitam fovent, collapsum præpediunt, & illorum actioni maximè conducunt. In situ tandem convenienti repositâ parte, phlebotomia plus minùs frequenter celebretur, prout ægri res postulat; exindè enim præcavebuntur inflammationes, suppurationes abundantiores, ligaturæ defluxus, illius citior collapsus, aliaque incommoda quæ ei exprobrantur. His consideratis adeò certus & evidens est operationis eventus, ut concludere liceat,

Ergò Aneurysmati cruralis arteriæ Ligatura.

DOMINI DOCTORES DISPUTATURI.

<i>M. Joannes - Franciscus Morand, Regiæ Societatis Lugdunensis Socius.</i>	<i>M. Ambrosius Hosly, Legationis Anglicæ Medicus ordinarius.</i>	<i>M. Guillelmus de Maigny.</i>
<i>M. Martinus Nouguez.</i>	<i>M. Joannes Mac-Mahon, Regii Nosocomii Colmarienfis Medicus ordinarius.</i>	<i>M. Gabriel Antonius Jacques.</i>
<i>M. Ludovicus - Alexander Gerzais.</i>	<i>M. Franciscus Thierry.</i>	<i>M. Claudius de la Vigne de Frecheville, Regina Medicus primarius, necnon Regis & Serenissimæ Delphinæ ordinarius.</i>

Proponebat Parisiis JACOBUS GOURLEZ DE LA MOTTE, Parisinus;
Saluberrimæ Facultatis Medicinæ Parisiensis Baccalaureus, Theſeos
Author, A. R. S. H. 1752, A SEXTA AD MERIDIEM.

Typis QUILLAU, Universitatis & Facultatis Medicinæ Typographi, 1752.